

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 231

гр. Бургас, 06.12.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в закрито заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Светла М. Цолова
Петя Ив. Петрова Дакова

като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно частно наказателно дело № 20222000600250 по описа за 2022 година

Производството е образувано по частна жалба против определение от разпоредително заседание, с което е отказано прекратяване на съдебното производство поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и изменение на мярка за неотклонение задържане под стража.

С частната жалба, подадена от упълномощения защитник на подс. С. Т. Ц., се правят оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното определение на първата инстанция. Защитникът счита, че съдът неправилно е отказал да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за отстраняване на допуснати на досъдебното производство съществени процесуални нарушения, които ограничават правата на подсъдимия, както и да измени взетата спрямо същия мярка за неотклонение. Сочи като допуснато в досъдебната фаза съществено процесуално нарушение неиздирване на лице, за което има данни, че е участвало в престъплението, за да се установи дали същото е съпричастно или не към деянието, дали то е действало като подбудител, помагач или извършител и дали не е ползвало подс. С. Ц. като посредствен извършител, респективно дали това лице следва да бъде привлечено към наказателна отговорност - самостоятелно или заедно с подс. Ц.. Твърди, че за да е обективно, всестранно и пълно разследването, необходимо е да се установят всички лица, които имат отношение към разследваната престъпна дейност, както и да се установи ролята на всяко едно от тези лица и степента му на участие в престъплението. Оплаква се, че

в конкретния случай въпросното трето лице не е установено, не е разпитано и не са установени ролята му и участието му в осъществяване на престъплението, както и не са установени и разпитани лицата, от които е закупен процесния автомобил БМВ, а също и тези лица от сервиза, в който е бил изработен тайника в автомобила. Разширява кръга от неустановени в хода на разследването лица с тези, от които е закупено процесното наркотично вещество в Турция и тези, които са осигурили паричните средства за придобиването му. Обстойно аргументира тезата, че проведеното по делото разследване не е обективно, всестранно и пълно, като подробно излага неизяснените обстоятелства и непроверените версии. Изразява недоволство срещу изложеното в обвинителния акт относно начина на извършване на престъплението от двамата подсъдими, заявявайки, че същото противоречи на обясненията на двамата обвиняеми и на заключението на съдебно-психиатричната експертиза, според което подс. Ц. е с лека умствена изостаналост и с оглед на това обстоятелство едва ли би могъл да организира закупуването на процесното количество наркотично вещество от Република Турция, да намери парични средства да го плати, да може сам да го пренесе в Република България и да го продаде с цел печалба. Възразява срещу дадената правна квалификация на деянието по чл.242, ал.4, пр.2 вр. ал.2, пр.1 вр. чл.20, ал.2 от НК, тъй като смята, че случаят не е особено тежък. Макар и да приема, че това е въпрос по същество, счита, че квалифицирането на деянието като по-тежко престъпление съставлява и съществено отстранимо процесуално нарушение, тъй като засяга и процесуалните права на подсъдимия, каквито са правото му на споразумение и на съкратено съдебно следствие. Твърди, че процесният обвинителен акт не отговаря на изискванията на чл.246 от НПК и не е съобразен с основните положения на Тълкувателно решение №2/2002г. на ОСНК на ВКС, тъй като в обстоятелствената част на акта не е описан подробно начинът на извършване на деянието, не е мотивиран квалифициращият признак „особено големи размери, особено тежък случай“, а изложеното не се подкрепя от събраните доказателства. В тази връзка изтъква, че е ограничено правото на защита на подсъдимия и неговия защитник, тъй като те реално не знаят срещу какви конкретни доказателства да се бранят. Моли въззивният съд да отмени първоинстанционното определение, с което е оставено без уважение искането за прекратяване на съдебното производство и вместо него да постанови друго, с което да

прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения и за продължаване на разследването. Атакувайки първоинстанционното определение и в частта на отказа да се измени мярката за неотклонение задържане под стража, взета спрямо подс. Ц., защитникът заявява, че престоят на подсъдимия в ареста продължава вече 10 месеца и в случай на продължаване на разследването, задържането необосновано ще се удължи. Претендира настоящата мярка за неотклонение задържане под стража да се измени в по-лека – парична гаранция или домашен арест.

Частна жалба срещу определението, с което е отказано прекратяване на съдебното производство поради допуснати съществени процесуални нарушения в досъдебната фаза, е подал и упълномощеният защитник на подс. В. Р. В.. С жалбата релевира доводи за незаконосъобразност на първоинстанционния съдебен акт. Изразява позиция, че процесният обвинителен акт не е изготвен в съответствие с предписанията на чл.246, ал.2 от НПК и съдържанието му не отговаря на тези законови изисквания, както и на задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение №2/2002г. на НК на ВКС. Счита, че в обстоятелствената част на обвинителния акт отсъства фактическо описание на извършеното от подс. В. деяние, не е описана формата на нейното съучастие и не е мотивирана субективната страна на престъплението. Намира за неясни и недостатъчни фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт досежно обвинението на подс. В., като в конкретика изтъква, че не са описани точно действията на подсъдимата, начина на снабдяване с хероин, общността на умисъла с другия подсъдим, съзнанието за общественонеопасния характер на деянието. Прави оплакване за неправилна правна характеристика на престъплението като „особено тежък случай“, позовавайки се на разпоредбата на чл.93, т.8 от НК и заявявайки, че в казуса не са изпълнени условията, поставени от същата. Като приема, че констатираните непълноти в обстоятелствената част на обвинителния акт се отнасят до съставомерните признаци на деянието и участието на подс. В. в него, заключава, че е налице нарушено право на защита на подсъдимата, която от прокурорския акт не може да разбере за какво престъпление се обвинява, респективно адекватно да реализира защитата си. Моли въззивният съд да отмени първоинстанционното определение и да постанови ново, с което да приеме, че са налице

предпоставките по чл.249, ал.1 вр. чл.248, ал.1, т.3 от НПК и на това основание да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения.

Апелативна прокуратура – гр. Бургас, чрез своя представител прокурор Е. Ч., е депозирала писмено становище по частните жалби, в което нейният представител заявява, че счита жалбите за допустими, но неоснователни. Намира за правилен извода на първата инстанция, според който евентуалните нарушения, допуснати при събирането и проверката на доказателства в досъдебната фаза на наказателния процес, не съставляват съществено процесуално нарушение и не са основание за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора, защото в съдебното производство страните могат да направят искания за събиране на допълнителни доказателства, относими към предмета на спора и необходими за разкриване на обективната истина. Мотивира становището си за неоснователност на искането за прекратяване на съдебното производство на посоченото основание и за връщане на делото на прокурора и с разпоредбата на чл.248, ал.4 от НПК. Изразява позиция, че съгласно чл.246, ал.2 от НПК и Тълкувателно решение №2/2002г. на НК на ВКС в обстоятелствената част на обвинителния акт задължително следва да се посочат фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в него, като непосочването на тези задължителни елементи представлява съществено и отстранимо нарушение на процесуалните правила. Подчертава, че обвинителният акт е единство между обстоятелствена част и диспозитив, които не следва да съдържат противоречия, каквито в случая не са налични. Изтъква, че двете части на процесния обвинителен акт съдържат нужния минимум от факти, които обуславят съставомерността на вмененото на обвиняемите обвинение. Обръща внимание, че чл.246 от НПК не поставя изискване към прокурора в обвинителния акт да анализира доказателствата и да излага подробна аргументация за приетата от него правна квалификация на деянието, поради което неизпълнението на посоченото изискване не е основание за връщане на делото в досъдебната фаза. Смята, че в разглеждания случай фактите по обвиненията са изложени по начин, който дава възможност на подсъдимите да разберат в какво са обвинени и съответно да организират защитата си. Приема, че внесеният обвинителен акт отговаря на изискванията на чл.246 от НПК, тъй като в него са изложени съображения

относно обективните, субективните и квалифициращите признаци на престъплението. Присъединява се към представената в обвинителния акт аргументация на квалифициращите елементи на деянието и на това основание цени като правилно становището на съда, че изброените в акта обстоятелства покриват квалифициращия признак особено тежък случай по чл.242, ал.4 от НК. В допълнение отбелязва, че извън проверката на съда по реда на чл.248 от НПК стои въпросът за липсата или наличието на достатъчна доказателствена съвкупност, защото доказването на фактите по обвинението е въпрос по същество, който следва да бъде решен едва при постановяване на крайния съдебен акт. Припомня още, че в хода на първоинстанционното разглеждане на делото прокурорът разполага с възможността за прилагане на института на изменение на обвинението по чл.287, ал.1 от НПК при преценка за наличието на необходимите законови предпоставки за това. Като заключава, че при съставянето на процесния обвинителен акт не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да нарушават правото на обвиняемите да научат за какво престъпление са привлечени в това им качество и които да обосновават прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора, приема, че първата инстанция правилно е отказала да прекрати съдебното производство и да върне делото за отстраняване на допуснати процесуални нарушения. По тези съображения предлага четеното в разпоредително съдебно заседание по чл.248 от НПК определение на първоинстанционния съд, като законосъобразно, да се потвърди от въззивната инстанция. Не изразява становище по частната жалба на защитника на подс. Ц. срещу отказа на съда да измени мярката му за неотклонение от задържане под стража в по-лека.

Настоящите частни жалби са подадени в преклузивния седмодневен срок по чл.249, ал.3 вр. чл.342, ал.1, пр.1 от НПК от защитниците на подсъдимите, които имат право на такива против постановеното определение, с което е отказано прекратяване на съдебното производство поради допуснати в досъдебната фаза съществени нарушения на процесуалните правила, както и изменение на мярката за неотклонение задържане под стража на подс. Ц.. С оглед на това частните жалби са допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно дело, обсъди изложените в частните жалби на защитниците оплаквания срещу атакуваните части на първоинстанционното

определение и съобрази становището на прокурора от въззивната прокуратура, направи следните констатации:

С отделни окончателни постановления от 27.05.2022г. по ДП №96/2021г. на ТД Митница Бургас С. Т. Ц. и В. Р. В. са били привлечени като обвиняеми за извършено от тях на 11.12.2021г. на ГКПП „Лесово“ престъпление по чл.242, ал.4, пр.2 вр. ал.2, пр.1 вр. чл.20, ал.2 от НК.

С постановление от 16.06.2022г. наблюдаващият прокурор е оставил без уважение исканията на обв. С. Ц. и неговия защитник за извършване на допълнителни действия по разследването, посочени в обстоятелствената част на постановлението и направени в протокола за предявяване на разследването от 14.06.2022г.

С обвинителен акт от 26.07.2022г. на ОП – Ямбол, по повод на който е образувано първоинстанционното съдебно производство, прокурорът е обвинил обвиняемите С. Т. Ц. и В. Р. В. в това, че на 11.12.2021г. на ГКПП „Лесово“ са извършили престъпление по чл.242, ал.4, пр.2 вр. ал.2, пр.1 вр. чл.20, ал.2 от НК. В обстоятелствената част на обвинителния акт подробно и последователно е изложена фактическата обстановка. Направени са верни изводи от фактическа страна. Подробно е описан предметът на контрабандното престъпление - високорисково наркотично вещество хероин с общо нетно тегло 56 738,040 грама, със съдържание на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин с концентрация на всички обекти 57%, разпределени в 114 пакета, на обща стойност 5 106 423,60 лева. Индивидуализиран е процесният лек автомобил, с който неправомерно са били превозени през границата на страната ни посочените наркотични вещества – лек автомобил, марка БМВ, рег. № У 5450 ВА, собственост на обв. Ц.. Конкретизирано е мястото, където са били укрити процесните наркотици – фабрична кухня за прибиране гюрука на автомобила. Конкретизиран е водачът, който е управлявал лекия автомобил, при пренасянето на наркотичните вещества през границата – обв. Ц.. Конкретизирани са също времето и мястото на извършване на разследваната контрабанда – на 11.12.2021г., около 15 часа, на ГКПП „Лесово“ . Аргументирани са всички обективни и субективни елементи от очертания престъпен състав по чл.242, ал.4, пр.2 вр. ал.2, пр.1 вр. чл.20, ал.2 от НК, както и квалифициращите признаци на същия, макар и съвсем пестеливо и бланкетно. Описани са, макар

и схематично, извършените от всеки от двамата обвиняеми активни действия, насочени към осъществяване на престъплението. Посочен е видът съучастие на дейците Ц. и В. – съизвършители в задружната престъпна дейност.

По повод на внесения в Окръжен съд – Ямбол обвинителен акт е било образувано първоинстанционното съдебно производство – НОХД №210/2022г. по описа на съда.

В проведеното по посоченото дело на 01.11.2022г. по реда на чл.247а от НПК разпоредително заседание състав на първостепенния съд оставил без уважение искането на защитниците на подсъдимите С. Ц. и В. В. за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за отстраняване на допуснати в досъдебната фаза процесуални нарушения, изразили се в несъбиране на доказателства относно определени обстоятелства, свързани преимуществено с участието и на други лица в разследваната престъпна дейност. В мотивите към определението си съдът е приел, че не е налице подобен недостатък, допуснат на досъдебното производство и като се позовал на разпоредбата на чл.248, ал.4 от НПК, която повелява, че в разпоредителното заседание не се обсъждат нарушения, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата и доказателствените средства, оставил без уважение искането за прекратяване на съдебното производство и за връщане на делото на прокурора за отстраняване на въпросните нарушения.

Въз основа на изложените констатации, въззивната инстанция направи следните правни изводи:

Настоящите частни жалби са неоснователни и като такива не следва да се уважават.

Проверяваното първоинстанционно определение, с което съдът е отказал да прекрати съдебното производство поради допуснати в досъдебната фаза съществени нарушения на процесуалните правила и да върне делото на прокурора за отстраняването им, е правилно и законосъобразно. Същото е постановено в пълно съответствие с процесуалните норми на чл.246 ал.2 и ал.3, чл.219, ал.3, т.3, чл.248, ал.1, т.3, чл.248, ал.4 и чл.249, ал.4, т.1 от НПК.

Възражението за пропуски в събирането на относими доказателствени материали и за допусната непълнота в разследването, които да са засегнали процесуалните права на обвиняемите, е неоснователно.

Последователна е съдебната практика, която приема, че в досъдебното производство нарушаването на процесуалните правила, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата и доказателствените средства, не е съществено, тъй като в съдебното производство, представляващо централна фаза на наказателния процес, могат да се направят искания за събиране на допълнителни доказателства, те да се уважат и действително да се съберат нови доказателства, относими към предмета на спора и допринасящи за разкриването на обективната истина. В същия смисъл са и задължителните указания на върховната ни съдебна инстанция, дадени с Тълкувателно решение № 2 от 7.10.2002 г. на ВКС по т. н. д. № 2/2002 г., ОСНК на ВКС. В т.1 от цитираното тълкувателно решение изрично е постановено, че процесуалните нарушения, допуснати при събирането и проверката на доказателствата, не съставляват основание за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора. В мотивите по повод коментирания въпрос е отбелязано, че прокурорът може да се позове на допуснатото съществено процесуално нарушение и да върне делото на следователя, ако от нарушението е последвала непълнота на доказателствата, докато съдът не разполага с подобно правомощие и процесуалните последици от същия вид нарушения следва да се сведат само до изключване на ненадлежно събраните доказателства от доказателствените материали, които могат да се ползват при постановяване на присъдата. Прието е също, че няма пречка необходимите процесуални действия за събиране и проверка на доказателствата да бъдат извършени законосъобразно в хода на съдебното следствие, като това може да бъде сторено по искане на страните или по почин на съда, когато това се налага за разкриване на обективната истина.

С нормата на чл.248, ал.4 от НПК изрично е предписано, че в разпоредителното заседание не се обсъждат нарушения, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата и доказателствените средства. Отказът на прокурора да уважи искане на обвиняемия или на защитника му за събиране на определени доказателства, включително за разпит на конкретно посочени лица като свидетели с цел изясняване чрез тези гласни доказателства на дадени обстоятелства, не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и не налага прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора

за събиране на допълнителни доказателства. Това е така, защото в съдебното следствие могат да се събират по искане на страните или по служебна инициатива на съда всички предвидени в НПК доказателствени източници, в това число и да се разпитат нови свидетели, чиито показания са необходими и относими, но разследващият орган е пропуснал да разпита в хода на проведеното разследване или прокурорът изрично е отказал в досъдебната фаза

В казуса, при спазване на разпоредбата на чл.229, ал.3 от НПК, наблюдаващият прокурор се е произнесъл с нарочно постановление по направените от защитника на обв. С. Ц. при предявяване на разследването искания за назначаване на повторна психолого-психиатрична експертиза на обв. Ц. и за допускане до разпит като свидетели лицата, обозначени като „Д.“ и съседа му „Ст.“, като мотивирано е оставил без уважение въпросните искания. Аргументирал е отказа си, като е анализирал накратко събраните в досъдебното производство доказателствени материали и е изложил съображенията си, поради които не се налага извършването на претендираните действия по разследване за приобщаване на допълнителни доказателствени източници.

Първоинстанционният съд, обосновано приемайки, че релевираният отказ на прокурора да допусне исканата от защитника на обв. Ц. повторна психолого-психиатрична експертиза и разпит в качеството на свидетели на двете с неидентифицирана самоличност лица е пряко свързан със събирането и проверката на доказателствените материали и съблюдавайки императивната норма на чл.248, ал.4 от НПК, установяваща забрана в разпоредителното заседание да се обсъждат нарушения, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата и доказателствените средства, правилно е отклонил искането за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора.

Възражението за допуснато в досъдебната фаза съществено процесуално нарушение, изразило се в неустановяване и непривличането на лицето „Д.“, в качеството му на обвиняем / съучастник – подбудител и/или помагач или съизвършител /, е неоснователно.

Съгласно чл.127, т.3 от Конституцията на Република България и чл.46, ал.1 от НПК прокурорът е единственият компетентен орган в страната, който привлича към наказателна отговорност лицата за престъпления от общ

характер. Прокурорът има изключителното правомощие да повдига и поддържа пред съда обвинение за престъпления от общ характер. В съответствие с основните принципи на наказателното производство, прогласени в чл.10 и чл.14 от НПК, при осъществяване на своите функции прокурорът е независим и се подчинява на закона, взема решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона. Независимо от ролята си на решаващ орган в наказателния процес, който се произнася за извършеното престъпление и вината на подсъдимия, съдът не може да задължи прокурора да повдигне и поддържа обвинение срещу конкретно лице за престъпление от общ характер с указана му правна характеристика, в това число и за престъпление, извършено в съучастие. Макар и в хода на съдебното следствие да се установи, че и други лица, непривлечени към отговорност и непредадени на съд, да са взели участие в извършване на разглежданото престъпление, решаващият съд не разполага с правомощието да укаже на прокурора какви обвинения да повдигне и срещу кои лица за конкретно престъпление, нито на това основание да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора със задължителни предписания да привлече и друго лице или лица.

По конкретното досъдебно производство подсъдимите Ц. и В. са били привлечени като обвиняеми за разследваното престъпление по чл.242, ал.4, пр.2 вр. ал.2, пр.1 вр. чл.20, ал.2 от НК. С внесения в първоинстанционния съд обвинителен акт прокурорът е повдигнал обвинение срещу обвиняемите Ц. и В. за престъпление с цитираната правна характеристика. За съда, както за първостепенния, така и за въззивния по реда на съдебния контрол по чл.249, ал.3 от НПК, липсва законова възможност да прекрати образуваното съдебно производство и да върне делото в досъдебната фаза с указания за повдигане на обвинение и на друго лице или лица, в случая лицата „Д.“ и „Ст.“, каквото е искането на подс. Ц. и неговия защитник.

Възражението за некачествен обвинителен акт е неоснователно. Конкретният процесуален инструмент, сезирал първоинстанционния съд, отговаря на всички изисквания на чл.246, ал.2 и ал.3 от НПК и съдържа всички реквизити, визирани в Тълкувателно решение №2/2002г. на ОСНК на ВКС, като очертава в пълнота предмета на доказване по делото и сочи фактите, обуславящи съставомерността на деянието и участието на обвиняемите в него, изричните правни норми от Особената част на НК, под които се субсумира деянието на обвиняемите – по чл.242, ал.4, пр.2 вр. ал.2, пр.1 вр. чл.20, ал.2 от НК от НК. В обстоятелствената част на обвинителния акт подробно и последователно е изложена фактическата обстановка. Изрично са посочени релевантните за спора обстоятелства – времето, мястото, механизма на извършване на деянието, предмета на контрабандата –

високорискови наркотични вещества, техния вид, количество, стойност, начин на тяхното опаковане, мястото на тяхното укриване, превозното средство, с което веществата са били пренесени през границата на страната, накратко са описани активните действия, осъществени от всеки от двамата обвиняеми и характеризиращи ги като съизвършители. В обстоятелствената част на акта прокурорът е изложил своите съображения, с които е аргументирал наличието на всички обективни и субективни признаци на вмененото престъпление, както и неговите квалифициращи елементи – „високорискови наркотични вещества“, „особено големи размери на предмета на контрабандата и случаят е особено тежък“. В мотивната част на обвинителния акт са посочени и накратко анализирани доказателствените източници, които според прокурора установяват разследваното деяние, неговата обективна и субективна съставомерност и участието на обвиняемите Ц. и В. в него като съизвършители. На л.4 от обвинителния акт /л.7 от НОХД №210/2022г./ са обосновани квалифициращите признаци „особено големи размери“ и „особено тежък случай“. На л.6 - л.8 от обвинителния акт /съответно л.9 - л.11 от НХОД №210/2022г./ са описани гласните и писмените доказателства и доказателствени средства, събрани в хода на разследването, които според прокурора доказват конкретната престъпна дейтелност и авторството ѝ в лицето на обвиняемите Ц. и В.. Изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт фактически и правни изводи и посочените доказателствени материали, въз основа които те са направени, по несъмнен и категоричен начин очертават вмененото на подсъдимите престъпление. По тези съображения въззивната инстанция прие, че процесният обвинителен акт е изготвен в съответствие с предписанията на чл.246 от НПК, съдържа ясно и точно формулирано обвинение и подкрепящите го доказателства, което позволява на обвиняемите да узнаят в какво престъпление са обвинени и да се защитават пълноценно в съдебната фаза на процеса.

Наред с горното, следва да се отбележи, че в контекста на цитираната вече съдебна практика обсъденото възражение на защитниците за допуснато съществено процесуално нарушение, изразило се в непосочване в обвинителния акт на доказателствата, обосноваващи квалифициращите елементи на вмененото престъпление – „особено големи размери“ и „особено тежък случай“ - се явява неоснователно. Това е така, защото няма пречка в

хода на съдебното следствие по искане на прокурора или по почин на съда да се проведат необходимите процесуални действия за събиране на допълнителни доказателства относно конкретен признак или признаци на разгледаното престъпление. Това принципно положение, отнесено към настоящия случай, означава, че е допустимо в съдебната фаза по искане на страна или по служебна инициатива на съда, за първи път да се събират доказателства, установяващи даден елемент от състава на описаното в обвинителния акт престъпление, включително квалифициращ елемент. Иначе казано, ако разследващият орган е пропуснал да събере необходими и относими към предмета на делото доказателствени материали или прокурорът е пропуснал в обвинителния акт да посочи такива материали, макар и те да са налични по делото, не е налице процесуално нарушение от категорията на съществените, което да засяга правото на защита на подсъдимия/подсъдимите и неговия защитник и което да обуславя прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора.

Като установи липсата на допуснати на досъдебното производство съществени и отстраними нарушения на процесуалните правила, засягащи правото на защита на подсъдимите и техните защитници, въззивният съд прие, че първата инстанция правилно е отказала да прекрати съдебното производство и да върне наказателното дело на прокурора за отстраняване на процесуални нарушения от категорията на съществените.

Обсъждайки въпроса относно вида на мярката за неотклонение на подс. Ц. и бидейки сезиран с изрично искане от защитника за изменение на сегашната мярка за процесуална принуда, съдът правилно е приел, че не са налице такива нововъзникнали факти, които да представляват промяна на обстоятелствата, касаещи мярката за неотклонение и които да обуславят изменение на настоящата такава - задържане под стража в по-лека. Впрочем, в частната жалба, адресирана до въззивната инстанция, също не са посочени никакви нови обстоятелства, налагащи промяна на посочената мярка за процесуална принуда.

Внимателно анализирайки всички факти, имащи значение за мярката за неотклонение спрямо подс. Ц., въззивният съд установи, че през изминалия четиримесечен период от изпълнението на сегашната мярка задържане под стража в съдебната фаза не е настъпила съществена промяна в релевантните

за нея обстоятелства, която да налага изменение на взетата мярка за процесуална принуда с по-лека. Несъмнените по делото факти, каквито са добро процесуално поведение на подсъдимия, наличието на известен постоянен адрес, на който той винаги може да бъде намерен и призован, прекомерната продължителност на разследването, измерваща се с осем месеца и приключването на разследването към настоящия момент - не са нови, нито съставляват промяна на обстоятелствата по смисъла на процесуалния закон, изискваща изменение на сегашната мярка за неотклонение спрямо подсъдимия. Процесуалното поведение на обвиняемия/подсъдимия, изразяващо се в редовното му явяване при призоваване пред разследващия орган, прокурора или съда илюстрира изпълнението на неговото задължение за явяване пред компетентния орган и не може да послужи като основание за изменение на мярката за неотклонение. Що се отнася до наличието на известен постоянен адрес, следва да се изтъкне, че такъв е бил налице и към момента на извършване на деянието и към деня на постановяване на настоящата най-тежка мярка за неотклонение, но посоченото обстоятелство не е препятствало неправомерното поведение на подсъдимия, респективно подобаващо е било отчетено от двете съдебни инстанции в хода на досъдебното производство.

Коментирайки всички факти, значими за мярката за неотклонение спрямо подсъдимия Ц., въззивният съд прие, че внасянето на обвинителен акт в съда, ведно с предвидените за вмененото престъпление по чл.242, ал.4, пр.2 вр. ал.2, пр.1 вр. чл.20, ал.2 от НК тежки наказания, засилва опасността от укриване на подсъдимия и осуетяване нормалното протичане и приключване на съдебното производство. Самата продължителност на задържането, измерваща се с една календарна година, не е самостоятелно основание за изменение на мярката за неотклонение, тъй като това е количествен критерий, който не може да се противопостави и да измести при преценката досежно законността на мярката за неотклонение качествените показатели, каквито са тежестта на обвинението и необходимостта от разглеждането на делото в разумен срок чрез гарантиране личното и редовно явяване на подсъдимия в съдебно заседание. Предвид на това и отчитайки конкретните особености на настоящото наказателно дело, не може да се приеме, че в случая е налице неразумна и неоправдана продължителност на задържането, както и накърняване на основните човешки права на подсъдимия, визирани в

ЕКЗПЧОС, която междувпрочем също не гарантира абсолютно право на освобождаване на задържаното лице след изтичане на определен период от време от неговото задържане. Във всеки отделен случай съдът е компетентният орган, който следва да прецени дали друга мярка за процесуална принуда би могла да постигне със същата степен на сигурност целите, които задържането под стража преследва - осуетяване извършването на престъпление и обезпечаване на нормалния ход на наказателния процес. Съобразявайки сегашния етап на процеса – начало на съдебното разглеждане на делото в първата инстанция и наличието на множество и чести пътувания на подс. Ц. извън територията на страната ни, въззивната инстанция направи категоричен и несъмнен извод, че посочените цели няма да бъдат постигнати с определянето на по - лека мярка за неотклонение спрямо подсъдимия.

Воден от изложените съображения и отчитайки липсата на промяна в значимите за мярката обстоятелства, въззивният състав се солидаризира със становището на първата инстанция за неоснователност на искането на защитата за изменение на настоящата мярка за неотклонение задържане под стража спрямо подс. Ц..

В заключение, проверяваното първоинстанционно определение, с което е отказано прекратяване на съдебното производство поради допуснати на досъдебната фаза съществени нарушения на процесуалните правила и изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия Ц. от задържане под стража в по-лека, е законосъобразно и като такова следва да се потвърди.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от разпоредително заседание на 01.11.2022г. по НОХД №210/2022г. на Ямболския окръжен съд, с което е отказано прекратяване на съдебното производство поради допуснати на досъдебната фаза съществени нарушения на процесуалните правила и е оставено без уважение искането на защитника на подс. С. Т. Ц. за изменение на взетата спрямо него мярка за неотклонение задържане под стража по наказателното дело.

Връща делото на Ямболския окръжен съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____